U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobců: **1) Ing. L. K.**, **2) F. S.**, **3) A. S.**, **4) Ing. J. V.**, **5) A. V.**, **6) I. K.**, **7) L. H.**, **8) K. G.**, **9) D. S.**, **10) H., s. r. o.**, **11) Z. N.**, **12) D. c., d.**, **13) V. B.**, **14) M. B.**, **15) S. S.**, zastoupených advokátem JUDr. Josefem Šnejdou, Lannova 2, 370 01 České Budějovice, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství**, Těšnov 17, 117/50 Praha 1 v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2001, čj. 1912/98 – 5010/2,

t a k t o :

Žaloba se odmítá.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobcům se vrací zaplacený soudní poplatek 1 000 Kč. Částka 1 000 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Vrchnímu soudu v Praze dne 11. 2. 2002 se žalobci domáhají přezkoumání rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Ústředního pozemkového úřadu ze dne 5. 12. 2001, kterým bylo podle § 60 správního řádu zamítnuto jako nepřípustné odvolání žalobců (resp. některých ze žalobců) proti rozhodnutí Okresního pozemkového úřadu v Českém Krumlově ze dne 24. 11. 1992, č. j. PÚ 7188/92 o schválení dohody o vydání nemovitostí podle § 9 odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (zákon o půdě). Žalobci namítají, že žalovaný nesprávně posoudil postavení žalobců, kterým nepřiznal právo na to, aby byli účastníky správního řízení ve výše uvedené věci, když v době rozhodování se okruh účastníků řídil § 14 správního řádu. Namítají dále nezákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž byla mimo jiné vydána i část parcely PK 507/1, která v rozhodné době tvořila součást parcely KN č. 334, na kterém byl schválen podrobný územní plán rekreační vesnice „H. P.“ a byla zastavěna stavbou příjezdové komunikace a odstavného parkoviště. Chatová osada byla zřízena v souladu s tehdy platnými předpisy, byla zřízena v době, která s ohledem na § 11 odst. 1 písm. c) a d) zákona o půdě vylučovala vydání nemovitosti oprávněným osobám. Podle žalobců tak správní orgán prvního stupně rozhodl nesprávně a došlo tak k újmě žalobců. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí poté, kdy jeho předchozí rozhodnutí ze dne 14. 10. 1998, č. j. 1912/98 – 5010, jímž rovněž odvolání tehdy částečně odchylně vymezeného okruhu žalobců zamítl jako nepřípustné, Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 4. 2000, č. j. 6 A 75/98 – 31, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření poukázal na to, že napadeným rozhodnutím řešil především otázku, zda žalobci měli nebo mohli mít postavení účastníků řízení a řešení

zákonnosti prvoinstančního rozhodnutí nebylo předmětem žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný dovozuje, že vzhledem ke zjištěným skutečnostem a z nich vyvozených závěrů již v roce 1995 uplynula tříletá lhůta od nabytí právní moci prvoinstančního rozhodnutí a ve správním řízení je toto rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný rovněž poukázal na to, že mezi současnými žalobci jsou i osoby, které v době vydání rozhodnutí z roku 1992 až do podání žaloby v roce 1998 nebyli vlastníky žádných nemovitostí v lokalitě P. – H. a nikde neuvádějí, jakých jejich práv se napadené rozhodnutí dotýká.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), z Vrchního soudu v Praze. Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájená před těmito soudy. Podle § 130 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté hlavy druhé o. s. ř. účinného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. (řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu). To se však netýká věcí, o nichž má od 1. 1. 2003 jednat a rozhodovat soud v občanském soudním řízení; v takových případech postupuje Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 68 písm. b) s. ř. s.

Daná věc je věcí podle § 9 zákona o půdě, jde o restituční nárok, který je třeba považovat za věc spadající do práva soukromého, neboť je zde rozhodováno správními orgány o vlastnickém právu k nemovitosti. Na tom nic nemění, že samo napadené rozhodnutí odvolacího orgánu o řádném opravném prostředku ve správním řízení se zabývá pouze procesní otázkou účastenství žalobců v řízení o restitučním nároku se závěrem, že žalobci nebyli účastníky tohoto řízení a podané odvolání v důsledku toho bylo shledáno nepřípustným.

Vlastnické právo je evidentně právem soukromým a soukromé právo vyžaduje vyšší stupeň soudní ochrany než jaký mu byl poskytován ve správním soudnictví do 31. 12. 2002. Proto zákonodárce stanovil v § 68 písm. b) s. ř. s., že žaloba ve správním soudnictví je nepřípustná jde-li o rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, vydané v mezích zákonné pravomoci správního orgánu. Počínaje 1. 1. 2003 takové věci budou na základě podané žaloby projednávat a rozhodovat soudy v občanském soudním řízení podle nové části páté občanského soudního řádu (ve znění zákona č. 151/2002 Sb.). Tato nová právní úprava poskytne soukromým právům větší ochranu, neboť soud nebude pouze provádět přezkum správního rozhodnutí s možností v případě zjištěné nezákonnosti pouze takové rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu k novému projednání, ale je povolán k tomu, aby v případě kdy dospěje k závěru, že o věci mělo být rozhodnuto jinak než rozhodl správní orgán, sám o věci rozhodne a nahradí tak rozhodnutí správního orgánu.

Nejvyšší správní soud proto podle ustanovení § 46 odst. 2 s. ř. s. žalobu odmítl, neboť žalobci se podanou žalobou domáhali přezkoumání rozhodnutí, jímž správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci. Tímto rozhodnutím bylo řízení ve správním soudnictví skončeno a soud v rámci poučení žalobce poučuje o následcích tohoto odmítnutí a o možnosti domáhat se novou žalobou rozhodnutí v občanském soudním řízení, v němž jim bude náležet větší ochrana jejich soukromých práv.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

Výrok o vrácení žalobci zaplaceného soudního poplatku se opírá o analogické použití § 10 odst. 3 a 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Jestliže totiž zákon zakládá právo na vrácení soudního poplatku v případech, kdy řízení bylo zastaveno před prvním jednáním, popřípadě v případech, kdy lze v řízení rozhodnout bez nařízení jednání do doby vydání rozhodnutí ve věci samé, tím spíše musí být poplatek vrácen tehdy, když návrh není vůbec způsobilý projednání ve správním soudnictví a soud takový návrh odmítá podle § 46 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné. Žalobci mohou do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat v této věci žalobu podle části páté občanského soudního řádu k příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu; podají-li žalobci v této lhůtě žalobu u příslušného soudu, platí, že řízení o ní je zahájeno dnem, kdy Vrchnímu soudu v Praze došla žaloba tímto rozhodnutím odmítnutá.

V Brně dne 27. 2. 2003

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu